

TAMARA GERAEDS

Christopher Plum en het oog der
verschrikkingen

Christopher Plum en het oog der verschrikkingen
is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Amanda Matthews (AM Design Studios)
Tekstredactie: Wim Urgel & Tamara Geraeds

Heruitgave september 2021
ISBN 978-94-92585-86-8
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Wat vooraf ging...

Sinds kort staat het leven van de twaalfjarige Christopher Plum op zijn kop. Zo heeft hij net ontdekt dat hij de nieuwe leider van de Orde van de Ronde Tafel is. De Ridders van deze Orde hebben als taak magische voorwerpen en wezens in veiligheid te brengen. Zodra Christopher aan een nieuwe missie moet beginnen, treedt hij vanzelf uit zijn lichaam. Daardoor is hij onzichtbaar, wat een groot voordeel is als je achter schurken aan moet jagen, maar het brengt ook een lastig probleem met zich mee: hij kan niets aanraken. Alleen zijn voeten hebben houvast.

Gelukkig heeft hij een aantal bijzondere vrienden ontmoet die hem helpen: zijn voormalig grootste vijand Beth, die haar leven heeft gebeterd en nu liever voluit Elizabeth wordt genoemd, Vito, de dode vleermuis, en Viviane, de Vrouwe van het Meer, die buiten het meer verandert in witte mist.

Elizabeth blijkt Christophers rechterhand te zijn en van Viviane leert hij onder andere dat hij kan fluiten naar voorwerpen, om ze te laten bewegen. Vito is ook onzichtbaar, aangezien hij een geest is. Hij kan

zichzelf wel zichtbaar maken, door over iemands gezicht te strijken met zijn vleugel. De kleine vleermuis lijkt veel te weten over magie en over de Ridder van de Ronde Tafel, maar hoe dat komt...?

Met behulp van zijn vrienden is het Christopher gelukt zijn eerste missie te voltooien. Maar er is altijd wel ergens een magisch voorwerp of wezen in gevaar en de Ridder van de Ronde Tafel zijn nog niet compleet. En dan zijn er nog de kwaadaardige Nachtschimmen, die het leven in Schemerpoort soms aardig lastig maken...

Hoofdstuk 1

Waar kom jij zo laat vandaan?’
Mevrouw Plum stond met haar armen over elkaar in de deuropening van de huiskamer.

Christopher hing fronsend zijn jas aan de kapstok. ‘Hoezo?’

‘Heb je niet gezien dat het al bijna donker is? En de stroom is ook nog uitgevallen. Er had wel weet ik wat kunnen gebeuren!’

Ze klonk lichtelijk hysterisch, maar Christopher begreep wel waarom. Hij had gegrepen kunnen worden door Nachtschimmen; duistere wezens die door Schemerpoort dwaalden en zielen opslokten zodra het donker was.

Maar hij was niet dom. Net als iedere andere inwoner van Schemerpoort zorgde hij er elke dag opnieuw voor dat hij ruim op tijd naar huis vertrok. Niemand wilde in het donker over straat, op een enkele stommeling na die dacht slimmer of sterker te zijn dan een Nachtschim.

Maar toen hij door het ronde raampje in de voordeur naar buiten keek, zag hij dat het inderdaad al schemerde. Hoe was dat mogelijk? Hij was een uur voor het donker bij de bibliotheek vertrokken en het was maar vijf minuten fietsen. Oké, hij was in gedachten verzonken geweest – wat verklaarde waarom hij de schemering niet had opgemerkt – maar hij had er toch geen uur over gedaan om thuis te komen?

Hij keek op. Zijn moeder stond hem nog steeds verwijtend aan te

kijken, duidelijk wachtend op een verklaring.

‘Ik begrijp er niets van, mam,’ begon hij. ‘Ik ben om half zes vertrokken, zodat ik voor het eten thuis zou zijn. Het zou nog lang niet donker moeten worden.’

‘Lieg niet tegen me, Christopher. Denk je nou echt dat ik dat geloof? Ik zie toch dat het al bijna donker is? Dan is het dus al zeker half zeven!’

‘Maar, mam...’

‘Vertel op, waar ben je geweest? Zeker weer naar dat rare meisje toe?’

Christopher voelde zijn mond vertrekken. Hij balde zijn vuisten in een poging zich te beheersen. Waarom moest zijn moeder altijd zo gemeen doen over Elizabeth? Waarom kon ze niet zien hoe aardig ze eigenlijk was?

‘Ik ben niet bij Elizabeth geweest, mam. Ik ben in de bibliotheek geweest om iets op te zoeken voor school.’

Oké, dat was niet helemaal waar. Hij was inderdaad in de bibliotheek geweest, maar dat was om meer te weten te komen over de Ridders van de Ronde Tafel. Onder andere over hem en Elizabeth dus. Ze waren samen al een paar keer teruggegaan naar het meer, om Viviane te zien, maar ze had geen enkel teken van leven gegeven. Langzamerhand begon Christopher te geloven dat hij alles had gedroomd. Zelfs al bleef Elizabeth volhouden dat ze alles – van het uit zijn lichaam treden tot aan het magische zwaard – echt hadden meegemaakt.

Zijn moeders stem sneed dwars door zijn gedachten. ‘Oké, wat heb je dan uitgespookt in die bieb, waardoor je pas zo laat daar vertrok? En waarom lieg je daarover?’ Haar toon werd wat milder toen ze verderging: ‘Ik probeer je alleen te beschermen, lieverd. Dat weet je toch? Het is gevaarlijk buiten in het donker.’

Christopher duwde zich langs haar heen, de kamer in en liep met boze, harde stappen door naar de keuken, waar hij met veel lawaai in de kast rommelde, op zoek naar een glas.

Mevrouw Plum opende de vaatwasser en zette een glas voor zijn

neus.

‘Ik weet heus wel dat het gevaarlijk is als...’ Hij gromde toen hij de fles cola niet open kreeg en zuchtte diep toen zijn moeder de dop eraf draaide en zijn glas volschonk. ‘Ik ben echt op tijd vertrokken, mam. Ik snap niet wat er is gebeurd.’

Zijn moeder roerde in het eten, dat bijna aan stond te branden op de kookplaat.

‘We hebben het er straks nog wel over. Steek jij boven de kaarsen even aan, wil je?’

Christopher rolde met zijn ogen. Waarom kon ze hem niet gewoon geloven? Waarom moest ze altijd meteen het slechtste over hem denken?

Zonder nog een woord te zeggen, liep hij de keuken uit en de trap op naar boven.

Na een geforceerd vrolijk ‘hoi, Daphne’ richting de kamer van zijn zusje, waar al wat kaarsjes flakkerden, liep hij met zware voeten door naar de zolder. Hij zette de cola op zijn nachtkastje en liet zich op zijn bed vallen. Met een nietsziende blik staarde hij naar de muur, terwijl zijn gedachten rondjes draaiden rond Nachtschimmen en Ridders. Na een paar minuten hees hij zichzelf met een zucht weer overeind en pakte een paar kaarsen en een aansteker uit de voorraad in zijn kast. Hij zette er een paar in de vensterbank en een paar op zijn bureau. Toen pas drong tot hem door welke tijd de klok aan de wand aangaf: tien voor zes.

Hij draaide zich om en was in één sprong bij het raam. Buiten was het nu pikkedonker en uitgestorven. Of nee, reed daar nu nog een fietser? En een auto? En nog een?

Wat was dat voor gek? Meerdere mensen die zich tegelijk nog in het donker buiten waagden? Dat had hij nog nooit gezien. Maar... Zijn blik dwaalde terug naar de klok. Die gaf nu negen minuten voor zes aan. Hij schudde hard zijn hoofd, maar er veranderde niets.

Hij pakte zijn mobiel uit zijn zak en drukte het scherm aan. *17.51 uur.*

Een moment lang bleef hij roerloos naar de cijfers staan kijken. Toen veranderde de laatste *1* in een *2*, precies op het moment dat er buiten piepende remmen klonken, gevolgd door een harde klap, die door de straat echode. Een seconde later sprong de stroom weer aan.

Christopher nam de tijd niet om de kaarsen weer uit te blazen. Hij stormde de trap af, met Daphne achter zich aan en vloog de keuken in, waar mevrouw Plum zenuwachtig door een kier in het gordijn naar buiten gluurde.

‘Mam?’ begon hij voorzichtig.

Achter hem verscheen meneer Plum in de deuropening, een doos met kaarsen in zijn hand.

‘Lieve, je kunt beter niet kijken. Wat als je er een ziet?’ zei hij terwijl hij een hand door zijn piekerige haren haalde.

‘Hoorde je die klap?’ antwoordde mevrouw Plum, met haar neus bijna tegen het raam gedrukt. ‘Er was iemand zo stom om in het donker te gaan rijden!’

‘Mam?’

Geen reactie.

‘Pap? Mam? Kunnen jullie alsjeblieft even luisteren?’

Meneer Plum keek hem vragend aan. ‘Wat is er, jongen? Ben je geschrokken?’

Christopher moest zijn best doen om niet weer met zijn ogen te rollen. Zijn vader dacht zeker dat hij vijf was of zo? Maar ja, elke andere jongen van net twaalf zou het waarschijnlijk in zijn broek doen nu. Zijn vader kon ook niet weten dat zijn zoon geen gewone jongen was, maar een Ridder die twee schurken had verslagen en het zwaard van koning Arthur in veiligheid had gebracht. En het leek hem verstandig om hem dat ook maar niet te zeggen.

‘Mam?’ zei hij weer, dringender nu. Eindelijk keek ze om.

Christopher hield zijn mobieltje omhoog. ‘Kijk eens naar de tijd.’
Alle blikken vlogen naar de lichtgevende cijfers.

‘Die klopt niet,’ concludeerde mevrouw Plum. ‘Je moet hem even bijzetten, jongen.’

Christopher schudde zijn hoofd en keek om zich heen. ‘Nee, mam. Die klok staat goed. Waar is jouw mobiel? Die zal dezelfde tijd aangeven.’

Na een eeuwigheid wroeten in haar tas, vond ze haar eigen telefoon en drukte hem aan. Er verscheen een diepe frons in haar voorhoofd. Zijn vader zag het ook.

‘Wat is er?’ vroeg hij, terwijl hij zich naar haar toe boog. Ook zijn wenkbrauwen schoten omhoog en hij vervolgde: ‘Dat kan niet kloppen.’

Daphne bleef zoals gewoonlijk nuchter en verdween naar de huiskamer. Een paar seconden later klonken er stemmen en riep ze erbovenuit: ‘De klok hier staat ook op zes uur en de tv ook!’

‘Maar... maar...’ stotterde mevrouw Plum, terwijl meneer Plum zich op zijn achterhoofd krabde. ‘Hoe.... Wat...?’

‘Het is een uur eerder donker!’ gilte Daphne, terwijl ze de keuken weer binnen stuitte.

Hoewel hij blij was dat er eindelijk iemand was die doorhad wat er aan de hand was, begreep Christopher haar vreugde niet zo goed, want een uur eerder donker betekende dat iedereen een uur eerder naar huis moest. En dat niet alleen. Het ergste was nog dat het betekende dat er iets niet klopte. Er was iets mis. Erg mis.

Van buiten klonk een doordringend gekrijs en ze verstijfden allemaal tegelijk. Daphne zag er opeens niet meer zo blij uit. Ze trok wit weg en dook onder mevrouw Plums arm. Die liet snel het gordijn dichtvallen en drukte haar dochter dicht tegen zich aan.

‘Nachtschimmen,’ bromde meneer Plum somber. ‘Ze hebben iemand te pakken.’

‘Kunnen we niets doen dan?’ vroeg Christopher.

‘Ze hadden nooit in het donker over straat moeten gaan,’ mompelde mevrouw Plum.

‘Maar, mam! Het is een uur eerder donker geworden! Dat konden die mensen toch niet weten? We kunnen ze toch niet aan hun lot overlaten?’

Er klonk een nieuwe gil als antwoord, gevolgd door het geluid van een auto die bijna uit de bocht vloog. Christopher liep naar het raam en probeerde iets te onderscheiden in het duister.

Er was niets te zien. De maan zat achter dichte wolken en de lantaarnpalen waren nog niet aangesprongen. Alleen aan het einde van de straat zag hij twee wazige stroken licht.

‘Daar is iemand tegen een boom gereden,’ zei Christopher. ‘We moeten ze helpen.’

Er klonk een schreeuw, dichterbij dit keer.

‘Het is al te laat,’ zei meneer Plum.

‘Bovendien hebben we geen enkele kans tegen die monsters,’ vulde mevrouw Plum aan. ‘Ze zijn met te veel en ze zijn te sterk voor ons.’

Rennende voetstappen passeerden het keukenraam en Christopher zag een glimp van een angstig gezicht. Zijn maag kromp ineen. Hij liet het gordijn terugvallen en draaide zich vastberaden om naar zijn ouders. ‘Ik ga ze helpen.’

Zijn moeders ogen puilden bijna uit hun kassen. ‘Wat?! Ben je helemaal gek geworden? Natuurlijk doe je dat niet!’

‘Dat doe ik wel. Ik pak gewoon een zaklamp en lucifers en ik neem die mensen mee naar binnen, waar ze veilig zijn, net als wij.’

Hij wilde naar de gang lopen, waar het gereedschap lag, maar zijn vader blokkeerde hem de weg. ‘Luister even, jongen. Ik weet dat je bewondering hebt voor de helden in die films die je altijd kijkt, maar dat is fictie. Dit is de bittere werkelijkheid.’

Hij knikte richting het raam, waar de eerste gillende stem gezelschap

had gekregen van een hogere tweede. ‘Je kunt niet zomaar naar buiten lopen en verwachten dat je het er levend van af brengt. Als het zo gemakkelijk was, zouden de Nachtschimmen al lang verslagen zijn.’

‘Je vader heeft gelijk, Christopher,’ viel mevrouw Plum hem bij. ‘Die monsters slurpen je ziel op voor je de kans hebt te gillen.’

Daphne huiverde in haar moeders armen, maar Christopher liet zich niet bang maken. Of in ieder geval niet banger dan hij al was.

‘Ik weet wat de Nachtschimmen doen, mam. En normaal gesproken zou ik ook nooit zomaar in het donker naar buiten gaan. Maar ik kan niet hier blijven wachten tot ze die mensen te pakken krijgen. Niet als ik weet dat ik misschien had kunnen helpen.’

Meneer Plum keek hem fronsend aan. ‘Sinds wanneer is onze kleine jongen zo moedig geworden?’

Sinds ik een Ridder van de Ronde Tafel ben, wilde Christopher antwoorden, maar hij deed net op tijd zijn mond dicht.

‘Jullie kunnen hier blijven, maar ik ga helpen,’ zei hij in plaats daarvan vastberaden.

Zijn vader legde een zware hand op zijn schouder. ‘Daar komt niks van in. Als jij naar buiten gaat, dan ga ik mee. Ik laat mijn zoon niet zomaar opvreten. Zeker niet als hij zich als een echte held gedraagt.’

Christopher glimlachte dankbaar. Hij was stiekem opgelucht dat hij niet alleen hoefde te gaan. Want hij was dan misschien een Ridder, dat wilde nog niet zeggen dat hij wist hoe hij een Nachtschim moest verslaan. Met zijn vader aan zijn zij maakte hij meer kans.

Hij liep naar de gang, waar hij uit de kast twee zaklampen haalde. Mevrouw Plum gaf haar man een doosje lucifers en een aansteker, al was het duidelijk met tegenzin. Daphne bekeek het hele tafereel met een mengeling van angst en opwinding.

‘Gaan jullie echt naar buiten? In het donker?’ vroeg ze ademloos.

Christopher glimlachte zo bemoedigend als hij op dat moment kon opbrengen. ‘Er zijn mensen in gevaar. Wij gaan proberen ze te helpen.’

Hij trok haar even tegen zich aan. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik zal goed op papa passen.’

Ze gichelde, niet wetende dat Christopher een betere kans maakte tegen een monster dan zijn grote, sterke vader. En eigenlijk was Christopher daar zelf ook niet zo zeker van. Maar hij was niet van plan nu terug te krabbelen. Hij trok zijn jas aan en legde zijn hand op de deurkruk. Mevrouw Plum trok Daphne snel mee terug de huiskamer in, knipte alle lichten aan en sloot de tussendeur.

‘Wacht,’ zei meneer Plum. Hij dook de gereedschapskist in en haalde er een hamer en een beitel uit.

Christopher wisselde een van de zaklampen voor de beitel en nu waren ze dan klaar om te gaan. Voordat hij de deur opentrok, luisterde hij ingespannen of hij iets hoorde bewegen. Hij wilde niet besprongen worden zodra hij naar buiten stapte.

Maar het bleef stil aan de andere kant en heel langzaam drukte hij de klink omlaag. Hij hoorde zijn vader achter zich scherp inademen.

‘We kunnen beter de zaklampen uit laten. We willen niet direct de aandacht van de Nachtschimmen trekken,’ fluisterde hij over zijn schouder.

Hij wachtte niet op antwoord, maar deed de deur een stukje open en glipte door de kier de straat op. Meneer Plum volgde hem geruisloos en trok de deur zo zacht mogelijk achter zich dicht, maar toch schrok Christopher van de klik die de ijzige stilte verstoorde.

Zenuwachtig speurden ze de straat af. Christopher tikte zijn vader aan en wees naar de twee lichtbundels verderop. Dankzij het beetje licht dat tussen de keukengordijnen naar buiten viel, kon hij zien dat zijn vader knikte. Zij aan zij schoven ze naar het licht toe.

Christopher was al halverwege de straat toen hij merkte dat zijn vader niet meer naast hem liep. Met bonzend hart draaide hij zich om en tuurde de duisternis in. Het leek donkerder dan ooit en er was geen enkel geluidje te horen.

Even bleef Christopher doodstil staan. Hij durfde niet te denken aan wat er gebeurd kon zijn en hij vervloekte zichzelf dat hij niet beter had opgelet.

Voorzichtig begon hij zijn weg terug te zoeken, zijn oren gespist op het kleinste geluidje. Zo'n tien stappen terug stootte hij met zijn voet ergens tegenaan.

'Au!' klonk het gedempt.

Christopher herkende zijn vaders stem en fluisterde: 'Pap? Ik ben het. Wat is er gebeurd? Waarom sta je stil?'

'Ik hoorde iets.'

Hij had het nog niet gezegd of Christopher hoorde het ook. Een zacht gekras, als nagels over steen. Hij greep zijn vader bij de arm en trok hem stilletjes achteruit. Het geluid bewoog zich ondertussen langs de gevels van hen vandaan en Christopher bleef met ingehouden adem stilstaan. Hij voelde zijn vader zacht bibberen en besefte nu pas hoe rustig hij zelf bleef. Hij was bang, maar hij kon nog wel helder denken.

Hij wilde zijn vader opnieuw meetrekken toen er in de verte een metalige klap klonk. Als antwoord gaf het beest dat langs de gevels had geschuifeld een buitenaards klinkende brul. Het getik van lange nagels kwam in razend tempo dichterbij, maar na een nieuwe schreeuw in de verte, veranderde het geluid van richting. Christopher sperde zijn ogen zo ver mogelijk open in een poging iets te onderscheiden, maar hij zag niets. Toen trok een van de burens een gordijn opzij, zodat er wat licht de straat op viel. Het wezen schoot krijsend van het licht vandaan, maar Christopher had er al een glimp van opgevangen. En die glimp zorgde ervoor dat zijn lichaam ijs- en ijskoud werd. Hij had al veel gehoord over de Nachtschimmen, maar hij had zich nooit echt een voorstelling van de monsters kunnen maken. Elizabeth had gezegd dat ze nog enger waren dan de geesten op het kerkhof en in de verhalen klonken ze akelig en bovennatuurlijk, maar zelfs in zijn ergste nachtmerries had hij niet kunnen bedenken dat ze er zó uitzagen. Nu

zou hij willen dat hij nooit naar buiten was gegaan. Hij stond hier met alleen een beitel in zijn handen en een vader die stond te trillen als een rietje in een storm. Was Elizabeth maar hier, of Viviane, of Vito.

Wacht eens! Hij grijnsde ondanks alles om zijn eigen stommititeit. Vito was waarschijnlijk wel in de buurt. Hij kon hem niet zien zolang hij niet uit zijn lichaam trad, maar de vleermuis bleef vaak in de buurt. Met zijn kleine vriend aan zijn zijde zou hij wat geruster zijn.

Zo zacht hij kon, riep hij: 'Vito! Ben je hier?'

Hij voelde zijn vader verstijven naast zich en dringend 'sssst!' fluisteren. Ze bleven beiden weer een moment lang roerloos staan luisteren. Het monster liep nog steeds van hen vandaan, in de richting van de metalige geluiden die van achter de huizenrij kwamen en Christophers stem blijkbaar hadden overstemd.

Christopher durfde niet nogmaals te roepen en concentreerde zich weer op zijn doel. Hij vroeg zich af wie ze nu het beste konden gaan helpen. De mensen uit de auto die verderop nog steeds met de lichten aan tegen een boom stond of de mensen waar het monster nu naar op weg was. Omdat ze behalve het getik van de nagels van het beest geen enkel geluid hoorden, vreesde Christopher dat de eerstgenoemden al niet meer gered konden worden. Maar daar had hij ongelijk in, want even verderop klonk een zacht gebons, gevolgd door een stem, die gedempt maar dringend riep: 'Laat me erin! Alsjeblieft!'

Dit keer aarzelde Christopher niet. Hij verstevigde zijn greep op de beitel en zaklamp, porde zijn vader tegen zijn schouder en fluisterde: 'Kom mee.'

Meneer Plums protesten negerend, liep hij zo snel hij in het donker kon naar de man toe, die nog steeds tevergeefs op de deur stond te bonzen.

'Meneer,' fluisterde Christopher.

Precies op hetzelfde moment ging de buitenlamp boven het hoofd van de man aan en hij sprong bijna een meter de lucht in. Zijn ogen

schoten alle kanten op terwijl hij achteruitdeinsde.

‘Wij kunnen u helpen,’ ging Christopher snel verder. ‘Wij wonen een paar huizen verderop.’

Hij wees over zijn schouder en de man tuurde angstig het donker in. ‘W-waarom is het al d-donker?’ stotterde hij met schorre stem.

‘Dat weten we niet. Maar als u meekomt, krijgt u bij ons binnen een lekkere warme kop koffie van mijn moeder.’

‘Maar mijn vrouw!’ Zijn blik gleed naar de auto tegen de boom. ‘Ze... ze zit n-nog in de auto!’

Christopher bedacht dat ze met zijn drieën meer kans hadden tegen de Nachtschimmen, maar toen hij nog eens naar de man keek, besepte hij dat ze aan hem nu niets hadden. Hij bibberde zo erg dat hij bijna door zijn benen zakte en bij elk geluidje dook hij nog verder ineen.

‘Laten we u eerst in veiligheid brengen,’ zei Christopher. ‘Dan gaan wij daarna meteen uw vrouw helpen.’

‘W-weet je het zeker?’

‘Ja, kom maar mee.’

‘O-oké.’

Met de man tussen hen in liepen ze dicht langs de huizen terug naar hun eigen voordeur, waar meneer Plum zacht op het keukenraam tikte. Het gordijn ging opzij en een paar seconden later ging de voordeur op een kier open en konden ze de man snel naar binnen duwen. De voordeur ging weer dicht en mevrouw Plums stem klonk door de brievenbus.

‘Komen jullie ook weer binnen? Alsjeblieft? Ik sta doodsangsten uit hier!’

In het kleine beetje licht van de gang keek meneer Plum zijn zoon vragend aan. Hij hoefde niets te zeggen, Christopher kon zijn gedachten duidelijk van zijn gezicht aflezen. Maar hij kon de mensen die nog buiten waren niet zomaar aan hun lot overlaten. Bovendien had hij net beloofd de vrouw te gaan helpen.

‘Jij mag wel naar binnen gaan, pap,’ zei hij. ‘Ik vind het niet erg om alleen verder te gaan.’

Zijn vader slikte nerveus, maar schudde zijn hoofd. ‘Geen denken aan!’

Opgelucht draaide Christopher zich weer om. Hij wilde een kijkje gaan nemen aan de andere kant van het huizenblok, waar de Nachtschim naartoe was gegaan, maar bleef geschrokken staan toen hij een hand op zijn schouder voelde.

Meneer Plum boog zich over hem heen. ‘Je weet toch dat we niet iedereen kunnen redden, hè?’

‘Dat begrijp ik. Maar ik kan het nu nog niet opgeven.’

‘Oké dan. Ga jij maar voorop.’

Ze kwamen ongedeerd tot aan de hoek van de straat. Toen drukte meneer Plum Christopher plotseling tegen de muur van het hoekhuis aan en doofde zijn zaklamp. Christopher volgde snel zijn voorbeeld. Hij wilde vragen wat er aan de hand was, maar het werd hem al duidelijk. Er bewoog iets vlak bij de boom waar de auto tegenaan was geklapt. En het klonk niet menselijk.

Christopher hield zijn adem in en bleef zo stil mogelijk staan.

Net buiten de lichtstralen van de koplampen zag hij iets bewegen. Hij kon met moeite een wazige klauw onderscheiden, voordat die teruggetrokken werd, het duister in. Misschien was het handiger om de zaklampen juist aan te doen, aangezien Nachtschimmen niet tegen licht konden, maar hij durfde zich niet te bewegen.

Vanuit de auto klonk een zacht gejammer, duidelijk van een vrouw. De Nachtschim gromde als antwoord en even ving zijn kop een klein beetje licht.

Nu kon Christopher hem goed zien, al was het maar een paar seconden. Hij was blij dat het monster zich meteen weer terugtrok, want het beeld stond nu al in zijn geheugen gebrand. Het beest zag er wazig uit, alsof hij uit rook bestond, maar Christopher had duidelijk een

HOOFDSTUK 1

hoekige, langwerpige kop gezien, met twee puntige hoorns bovenop. In het gruwelijke gezicht zat een kartelige mond, waarboven twee felle ogen gloeiden. Hij voelde zijn benen slap worden en zijn ademhaling versnelde. Hoe moest hij ooit zo'n wezen verslaan? Hoe moest hij...

Hij slaakte een verschrikte kreet toen hij iets langs zijn been voelde strijken.

‘Ssst!’ siste zijn vader dringend. ‘Ik ben het maar.’

‘Z-zag je d-die N-nacht...’

Hij maakte zijn zin niet af, want op dat moment kwam het tikkende geluid van monsterlijke nagels hun kant op.

Hoofdstuk 2

Christopher bleef als versteend staan, net als meneer Plum. Zijn ridderlijke moed was van de ene op de andere seconde verdwenen. Het getik stopte een moment, nog geen twee stappen van hen vandaan, en er klonk een snuivend geluid. Probeerde dat beest hen soms te ruiken?

Hij voelde zijn vader naast zich bibberen en vroeg zich af hoe hij zich hieruit moest redden. Straaltjes zweet liepen langs alle kanten over zijn lichaam. Zijn handen waren zo glibberig geworden dat hij de zaklamp en de beitel bijna liet vallen.

De zaklamp! Nu ze ontdekt waren kon hij die net zo goed aanknippen.

Hij duwde meteen op het knopje en de straal viel precies op de Nachtschim, die krijsend opzij sprong.

‘G-goed idee, Chris-t-topher,’ stotterde meneer Plum en een seconde later verscheen er een tweede lichtstraal, die wild van links naar rechts zwiepte. Elke keer als die over de Nachtschim gleed, liet het monster een hoge gil horen, maar het bleef proberen dichterbij te komen. En erger nog, Christopher dacht achter hen meer geklik te horen. Het beest lokte zijn soortgenoten deze kant op. Wat moest hij doen? Met alleen een beitel en een hamer zouden ze niet veel kunnen aanrichten.

‘Vito! Viviane!’ Hij kon niets beter bedenken dan om zijn vrienden

roepen, ook al betekende dat dat hij straks heel wat uit te leggen had aan zijn vader. Als ze het er tenminste levend vanaf zouden brengen.

Plotseling suisde er iets tegen zijn hoofd aan. Hij dook in elkaar. ‘Au!’

Meneer Plum liet zo te horen de hamer uit zijn handen vallen van schrik. De lichtbundel uit zijn zaklamp schoot vanaf de grond ongecontroleerd alle kanten op terwijl hij met één hand naar zijn zoon tastte.

‘Christopher? Alles oké?’

Christopher kwam weer overeind en wreef over de pijnlijke plek op zijn voorhoofd.

‘Ja, het gaat wel. Er viel iets op mijn hoofd.’

Er klonk een grauw, veel te dichtbij.

‘Blijf schijnen!’ riep hij naar zijn vader, terwijl hij zijn hand over de grond liet glijden.

Al snel vond hij een doosje, dat hij vliegensvlug naar zich toe trok. Toen hij weer rechtop ging staan, voelde hij iets op zijn schouder landen. Hij was niet bang, want hij wist meteen wie en wat het was. ‘Vito,’ zei hij opgelucht. ‘Wat ben ik blij dat je er bent. Wat heb je me gebracht?’

Natuurlijk kon de vleermuis niet antwoorden, maar dat maakte niet uit. Christopher voelde zich sterker met zijn kleine vriend aan zijn zijde, al kon hij hem niet zien.

‘Tegen wie heb je het?’ vroeg meneer Plum terwijl hij nog steeds als een bezetene met zijn zaklamp zwaaide.

‘Eh... een vriend van me is hier om ons te helpen. Hij heeft me iets gegeven.’

‘Oké, mooi,’ hijgde meneer Plum. ‘Kan je wel opschieten dan? Ze komen dichterbij.’

Christopher frunnikte aan het deksel van het doosje, maar hij kreeg het niet los. Vlakbij zijn oor hoorde hij iets ademen en hij zwaaide zo snel hij kon zijn zaklamp die kant op. Maar daardoor viel de lamp uit zijn handen en landde hij met een klap op de stenen. Het glas brak en

het licht ging uit.

Meneer Plum ademde scherp in en Christopher ging dichterbij hem staan.

‘Vito? Hoe werkt dat doosje?’ mompelde hij met een blik op zijn schouder.

Hij voelde dat de vleermuis ging verzitten, maar verder niets deed. Hij pulkte dus nog maar eens verder aan het doosje, in de hoop dat hij het open kreeg voordat een van de Nachtschimmen boven op hem sprong. Meneer Plum sprong met een kreet naar achteren toen er een grauw klonk, vlak voor hen. Op hetzelfde moment gooide er iemand een hoop zand over hen heen. Of zo voelde het tenminste. Maar toen Christopher het zand van zich af wilde kloppen, zag hij dat het geen gewoon zand was. De korreltjes bleven aan zijn huid en kleren plakken en straalden licht uit. Toen hij opzij keek, zag hij dat zijn vader ook volledig bedekt was met lichtgevende spikkels.

Hij tilde zijn arm op en meteen bewogen tikkende geluiden zich een stukje van hem vandaan. Christopher zwaaide met zijn armen in de richting van het geluid en gebaarde dat zijn vader hetzelfde moest doen. Met een gefrustreerde grom stoof de schaduw weg. Christopher glimlachte tevreden. De Nachtschimmen durfden nu niet meer dichtbij te komen. Al snel verwijderden alle enge geluiden zich. De monsters gingen op zoek naar een andere prooi.

Opgelucht keek Christopher zijn vader aan, die in het licht van de zandkorrels nu goed te zien was. Meneer Plum glimlachte moeizaam en bekeek Christopher van top tot teen voordat zijn blik bleef hangen op Christophers armen, die hij nog steeds omhoog hield.

Zijn ogen werden groot. Hij hief zijn arm en wees met trillende vinger. ‘H-het beweegt!’

Christopher volgde zijn blik en fronste zijn wenkbrauwen toen hij zag dat de lichtjes zich langzaam over zijn lichaam bewogen. Ze schoven naar elkaar toe en over elkaar heen, maar zorgden ervoor

dat er nergens een groot donker gat ontstond. Christopher plukte er een van zijn mouw en bekeek het van dichtbij. Het duurde even voor hij begreep wat het was.

‘Het is een vuurrups!’

Meneer Plum hapte naar adem. ‘Een wat?!’

‘Een vuurrups. Rupsen met een minuscule lampje aan hun lichaam, die zich ontpoppen tot vuurvinders, zoals die ik heb gezien in R...’ Hij hield net op tijd zijn mond. Bijna had hij verraden dat de vuurvinders hem van Rome naar Dublin hadden gedragen tijdens zijn eerste missie. Zijn vader zou hem voor gek verklaren als hij dat zou zeggen. ‘Laat maar,’ zei hij daarom snel. ‘We zijn in ieder geval veilig zolang ze bij ons blijven. En als ik nu ook nog kan uitvissen hoe dat stomme doosje werkt, kunnen we verder.’

‘Laat eens kijken,’ zei meneer Plum. Christopher kon aan zijn gezicht zien dat de laatste vraag over de vuurrupsen nog niet gesteld was, maar hij pakte de gelegenheid om van onderwerp te veranderen graag aan.

Hij gaf zijn vader het doosje en die draaide het ding om en om en trok zo hard hij kon aan het deksel. Toen dat niets opleverde, tikte hij verwoed op de onderkant.

‘Wacht eens!’ riep Christopher uit. ‘Er staat iets onderop geschreven.’

Ze bogen zich er samen overheen en meneer Plum scheen bij met zijn zaklamp. Christopher voelde Vito opgewonden heen en weer huppen op zijn schouder. Waarschijnlijk een teken dat ze op het juiste spoor waren. En toen Christopher las wat er in priegelletters onder op het doosje stond, wist hij meteen wat het was. Een spreuk.

‘Sagittentio pila ignis.’

Zodra hij de woorden hardop had gezegd, schoot er een groepje vuurrupsen de lucht in. Terwijl de overgebleven rupsen zich verspreidden om de lege plekken op Christophers lijf op te vullen, vormden de rupsen in de lucht een heldere bal.

Het doosje in meneer Plums handen zette uit tot het de grootte van